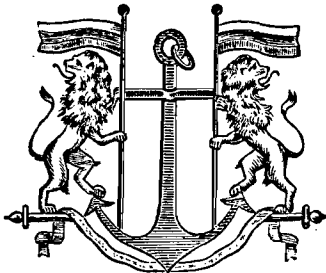

ВАРНЕНСКИЙ ОБЩИНСКИЙ ВѢСТНИКЪ

Излиза три пѣтя въ мѣсеца,
обикновенно на 1, 10 и 20 числа.

Цѣната на вѣстника за година е
4 лева.

Писма, статии, пари и всичко що е за
вѣстника се праща до Градско-Общинското
Управление въ Варна.

За обявления се плаща по 15 стотинки
на рѣдъ.

— Неплатившиятъ абонамента си за „Варненский Общин-
ски Вѣстникъ“ се поканва да побързатъ съ исплащанието му.

Потрѣвки. У брой 1—2 отъ т. г. на стр. 8, въ таблицата
за пазарнитѣ цѣни презъ 1891 година: Срѣщу порѣдний № 11,
вмѣсто 11 л. 20 ст., чети 1 л. 20 ст.; срѣщу No 22, вмѣсто 35
ст., чети 95 ст.; срѣщу No No 37—42, вмѣсто „единъ“, чети
„сто“, срѣщу No No 42—45, чети „единъ килограмъ“, срѣщу
No 48, вмѣсто 31 л. 78 ст., чети 21 л. 78 ст.; срѣщу No 55
вмѣсто 1 л. 80 ст. и 1 л. 50 ст., чети 7 л. 80 ст. и 7 л. 50
стотинки.

Изводъ отъ рѣшенията на Варн. Градско-Общ. Съвѣтъ.

18 ДЕКЕМВРИЙ 1891 ГОД.

685. Възлага се на Общинското Управление да
достави нѣкои принадлежности за пожарната команда.

686. Да се назначи лице за провѣряване и под-
печатване мѣрките и теглитѣ, съ възнаграждение,
по 100 лева на мѣсець.

687. Да се произведе новъ търгъ за отдаване
въ откупъ сбора на градското право отъ продажба на
едъръ добитъкъ въ Варна за презъ 1892 година, съ
първоначална цѣна 4400 лева.

688. Да се отпустне добавъчно възнаграждение
на помощника на Градския инженеръ К. Папазиянъ
отъ 400 лева, за гдѣто е изпълнявалъ въ продълже-
ние на седемъ мѣсеца и длъжността на градский
инженеръ.

689. Одобрява се отдаването подъ наемъ за презъ
1892 година: 1) Градския дюгенъ срѣщу агенцията
„Лондъ“ No 385—на Х. Сотиръ Х. Алексиевъ за 150
лева; 2) Градската магазиня въ I уч. No 386—на Са-
муилъ А. Митрано за 700 лева; 3) Градската магазиня
въ I уч. No 387—на Н. Цициянопуло за 800 лева;
4) Градския дюгенъ No 277 въ I уч.—на Яни Леон-
диевъ за 120 лева; 5) Градскитѣ бараки при табаха-
нитѣ въ III уч. No No 74 и 75—на Бохоръ Коевъ за
160 лева; 6) Бараката въ I уч. No 82—на Георги Яна-
кевъ за 428 лева и 7) Дюгеня въ I уч. No 63—на
Димитръ Атанасовъ за 100 лева.

690. Възлага се на Общинското Управление да
направи нужното за отдаване подъ наемъ за презъ
1892 година, по доброволно съгласие, градскитѣ дюгени
и бараки, търговетѣ за конто и слѣдъ второ обявява-
ние не сж могли да се състоятъ, като се иматъ предъ
видъ наемнитѣ цѣни за тѣзи година, повишени съ 20%.

19 ДЕКЕМВРИЙ

691. Отъ 1 Януарий до 1 Мартъ 1892 година
хлѣба изважданъ за проданъ въ града Варна да се
приготвя отъ изискуемото се чисто житно брашно,
добрѣ испеченъ, първото качество—едина килограмъ
25 стотинки, а второто—килограмма 22 1/2 стот.

694. Гласува се окончателно бюджета на община-
та за презъ 1892 година—приходи на сума 534,515
лева, а расходи—595,709 лева.

ПРАВИЛНИКЪ

за вътрѣшния рѣдъ на Варненската Градско-Об-
щинска Библиотека.

ГЛАВА I.

Длъжности и права на служащитѣ въ Библиотеката.

Чл. 1. Вътрѣшния рѣдъ въ библиотеката се па-
зи отъ единъ библиотекаръ, единъ подбиблиотекаръ и
отъ потрѣбното число слуги.

Чл. 2. Библиотекаря, подбиблиотекаря и останж-
литѣ служители се назначаватъ отъ Общинския Кметъ.
Назначението на първитѣ двама става по препорѣжка
на библиотечния комитетъ, а на слугитѣ по препорѣж-
ката на библиотекаря.

Заблѣжка. Ако срѣдствата не позволяватъ да се издържа
специално лице за библиотекаръ, може на първо време на тая
длъжностъ да бжде назначенъ нѣкой отъ служащитѣ при дър-
жавнитѣ или общински учреждения въ Варна, като му се даде
известно възнаграждение опредѣлено отъ Общинския Съвѣтъ.

Чл. 3. Библиотекаря, който е по право членъ и
секретаръ на библиотечния комитетъ, отъ името на ко-
митета, има главния надзоръ надъ библиотеката; той
се грижи за поддържане и запазване въ цѣлостъ
всичкитѣ нейни имущества и надзирава щото подбиб-
лиотекаря и останжалитѣ служащи при библиотеката
да изпълняватъ въ точностъ длъжноститѣ си. Въ слу-
чай, че библиотекаря е титуляренъ, той ще бжде и
прямия отговорникъ за всички изгубени и поврѣдени
вещи на библиотеката.

Чл. 4. Подбиблиотекаря замѣства библиотекаря
въ всеко време, когато послѣдний не се намѣрва въ
помѣщението на библиотеката; той се грижи за поддър-
жане на рѣда, тишината, чистотата въ помѣщението;
той раздава и приема библиотечнитѣ книги отъ чи-
тателитѣ, както за въ читалището, въ библиотеката,
тѣй и за въ дома имъ; сжщо така, той приема новитѣ
вѣстници и списание, които, послѣднитѣ, слѣдъ като
имъ приложи библиотечния печатъ най-малко на три
мѣста, распорѣжда ги на съответствующитѣ мѣста въ
салона за четение и се грижи за пазянето имъ въ
добъръ рѣдъ отъ страна на посѣтителитѣ.

Чл. 5. Ако библиотекаря не е титуляренъ, под-
библиотекаря е личния отговорникъ за всека изгубена
или поврѣдена вещь на библиотеката.

Чл. 6. Подбиблиотекаря не може да се отдѣли
отъ помѣщението на библиотеката, въ часоветѣ, когато
тя е отворена, освѣнъ съ позволение отъ библиоте-
каря, въ който случай послѣдний го замѣства.

Чл. 7. Слугитѣ се грижатъ рѣдовно за пречи-
стването, отоплението и освѣтлението на помѣщението;
тѣ нагледатъ, щото да не се изнася нищо отъ биб-
лиотечния имотъ безъ знанието на библиотекаря или
подбиблиотекаря, на които, въ всичко, тѣ се подчи-
няватъ и безъ разрѣшение отъ които тѣ не могатъ
да се отдалечаватъ отъ помѣщението на библиотеката.

Заблѣжка: Ако има възможност поне единъ отъ слугитѣ трѣбва да пошува въ помещението на библиотеката.

Чл. 8. Всички служащи при библиотеката сж длѣжни да се отнасятъ пристойно къмъ посѣтителитѣ и да отбѣгватъ всѣко прерѣкание съ послѣднитѣ.

ГЛАВА II.

Времето за занятие въ библиотеката.

Чл. 9. Библиотеката е отворена за публиката всѣки дѣланченъ день отъ 1-й Априлий до 1-й Октомврий, часа отъ 6¹/₂ до 11¹/₂ преди пладнѣ, а отъ 1-й Октомврий до 1-й Априлий отъ 8 до 11¹/₂ сутрѣннта и отъ 1 до 6 вечерѣта. Въ празнични дни библиотеката се открива въ 10 часа сутрѣннта, съ исключение въ националнитѣ празници, въ които предъ обѣдъ не се открива. Закриваннето става въ празникъ слѣдъ обѣдъ въ часоветѣ означени по-горѣ.

Чл. 10. И презъ тригѣ дни на празника Рождество Христово и на Въскресение Христово библиотеката е закрыта. Сжщо така тя е закрыта една седмица, послѣдната на мѣсець Августъ за провѣряване и общо пречиставанне.

ГЛАВА III.

Права и длѣжности на посѣтителитѣ.

Чл. 11. Всѣко лице безъ разлика на полъ, може да посѣщава библиотеката, освѣнъ ония, които сж заразени съ вѣжкоя прилѣпчива болѣсть и ония, които поради незачитанне настоящия правилникъ сж отстранени отъ библиотечния комитетъ, по оплакване отъ библиотекаря или подбиблиотекаря.

Чл. 12. Младекитѣ, които не сж навършили 16 години не се допускатъ да посѣщаватъ библиотеката.

Чл. 13. Ученици отъ IV класъ на-горѣ, отъ кое и да било училище, могатъ да посѣщаватъ библиотеката, ако иматъ за това позволение отъ директора си.

Чл. 14. Всѣки, който желае да посѣщава библиотеката трѣбва да се снабди за това съ билетъ отъ библиотекаря, който се дава безплатно за до 31-й Декемврий на годишната и то веднага слѣдъ поискваннето. Въ билета се означава: името, презимето, възрастта

и занянието на посѣтителя. Получателя на тоя билетъ се подписва въ особна книга, че ще пази правилника.

Заблѣжка. Билета не може да се дава на друго лице за ползуване и трѣбва винаги да се намѣрва въ посѣтителя.

Чл. 15. Пупението тютюнъ, разсхождането, причиняваннето шумъ, високото говоренне и четение строго се запрѣтватъ въ библиотеката.

Чл. 16. Посѣтителитѣ сж длѣжни да се отнасятъ вѣжливо съ всички служащи въ библиотеката, както и помежду си и да не се съпротивляватъ на библиотечното управление, при изпълнение на длѣжноститѣ му.

Чл. 17. Забранява се строго да се правятъ каквито и да било знакове и бѣлѣжки по книгитѣ и вѣстницитѣ, които се намѣрватъ на расположението на посѣтителитѣ.

Чл. 18. Всички вѣстници и списания изложени на массата, могатъ да се четѣтъ свободно отъ всѣкой посѣтителъ, нѣ тѣ трѣбва винаги да се оставятъ слѣдъ прочитаннето имъ на отрѣденото имъ мѣсто.

Чл. 19. Каталогитѣ на книгитѣ на библиотеката сж винаги на расположението на публиката;

Чл. 20. Всѣки, който желае да прочита книги въ самото помещение на библиотеката, трѣбва да даде на библиотекаря или на неговия помощникъ единъ особенъ заемъ листъ въ които подписва заглавието на оная книга, която иска, като представя при туй и годишния си билетъ. Исканата книга, ако се намѣрва въ библиотеката, му се дава на часа, заедно съ заемния билетъ, на гърба на който, слѣдъ като се подпише, че е взелъ книгата, повръща го на библиотекаря или подбиблиотекаря, който го задържа до повръщаннето на книгата и годишния му билетъ.

Чл. 21. Посѣтителитѣ могатъ да взематъ бѣлѣжки и да правятъ извлѣчения отъ книгитѣ и списанията въ всѣко време, а отъ вѣстницитѣ само тогазъ, когато тѣ сж замѣнятъ съ нови броеве.

Чл. 22. Стари книги ракописи се даватъ на посѣтителитѣ за получаванне въ читалището само съ писмено разрѣшение отъ библиотечния комитетъ, искано чрезъ библиотекаря.

Чл. 23. Ни единъ посѣтителъ не може въ едно и

Месна или растителна храна.*)

Отдавно време между ученитѣ съществуватъ двѣ съвѣмъ противоположни мнѣния относително храната, съ която трѣбва да се храни човѣкъ: едни отъ тѣхъ настояватъ да се храни човѣкъ преимущественно съ мѣсна храна, а други въздушевени отъ чисто хуманни идеи, отхвъргатъ съвѣмъ месната храна, като предлагатъ да се храни човѣкъ исклучително съ растителна (вегетарианци или фитофаги). Както вегетарианцитѣ, така и превърженцитѣ на мѣсната храна се трудятъ по разни начини да докажатъ справедливостта на тѣхното мнѣние. Ний ще разглѣдаме, както мнѣнието на еднитѣ, така и другитѣ.

Извѣстно е, че, при всѣка работа, една часть отъ нашия организмъ се израсхода и за да се поддържа той винаги въ равновѣсие и за да могатъ да се образуватъ нови тъкани при растението на организма, този расходъ трѣбва да се навакса съ съответствующия материалъ. Отъ тука излиза, че месната храна като най-близка по състава си до нашия организмъ, е добрата храна.

При всичко че растителната храна съдържа бѣлтъчни вещества, отъ които главно състои човѣчкото тѣло, нѣ тѣ сж много по малко въ нея, отъ колкото въ животната храна; при това животнитѣ бѣлтъчни вещества, като по близки по състава до тъканитѣ на нашия организмъ, много по легко могатъ да се усвояватъ.

Вегетарианцитѣ въ основата на своето учение турятъ факта, че човѣчкото организмъ по строението си отъ самата природа е предначиненъ за растителна храна.

*) Прев. А. Н. К.

Човѣкъ има 32 зѣба, отъ които кѣтницитѣ сж снабдени съ тѣпи възвишения, приспособени за да дѣвчатъ мекка или полумекка храна. Кучешкитѣ му зѣби не се подаватъ изъ между другитѣ зѣби и затова тѣ не могатъ да раскѣсватъ сурово месо. Длѣжината на пицеварителния каналъ шестъ пѣти надминава длѣжината на тѣлото, отъ което трѣбва да се заключи, че самата природа показва на човѣка да се храни съ храна, по малко смилателна отъ месото, нѣ по смилателно отъ тревата. По строението на пицеварителния каналъ най-близко до човѣка стоятъ човѣкоподобнитѣ маймуни: урангъ-утанга, шимпанзето, горилла. Тѣзи животни иматъ сжщо толкова зѣби, колкато и у човѣка, пицеварителния каналъ, като у човѣка е шестъ пѣти по дългъ отъ тѣлото имъ; повърхнината на зѣбитѣ имъ има сжщия видъ, както и у човѣка. Всичкитѣ тѣзи маймуни се хранятъ исклучително съ растителна храна—плодове, пѣпки, даже съ цвѣтя, и сж много по развити физически—отъ човѣка; кучешкитѣ имъ зѣби служатъ само за защищаванне и нападанне, а никога не ги употребляватъ за добиванне на животна храна. Отъ тука извѣстния естествоиспитателъ Ковге заключава, че човѣкъ е приспособенъ за растителна храна, нѣ тя трѣбва да бѣде мекка или полумекка.

Споредъ Гентера обаче, месоѣднитѣ животни иматъ къса муцуна и правилно расположени зѣби, когато челюститѣ на травоѣднитѣ сж много по дълги спорѣдъ зѣбитѣ имъ и предницитѣ имъ сж длѣчъ отъ кѣтницитѣ. А извѣстно е, че слабото развитие най-силно отличава човѣчкото лице: колкото е по благородно лицето на човѣка, толкова по малко се забѣлѣзватъ челюститѣ му. Слѣдователно, по развитието на челюститѣ човѣкъ стои по близко до месоѣднитѣ животни.

сжщо време да задържа за прочитъ въ залата на библиотеката повече отъ една книга; така сжщо и повече отъ единъ новъ брой отъ вѣстници и списания. Стари вѣстници и списания могатъ да се взематъ въ повече броеве.

Чл. 24. Книги и списания, които се взематъ за четение въ читалнята могатъ да останатъ на расположението три дена нарѣдъ на единъ и сжщъ посѣтителъ. Слѣдъ този срокъ, ако се яви новъ читателъ за сжщата книга или списание, тѣ се даватъ на послѣдния, а ако не се яви такъвъ, ползува се първия.

Чл. 25. Взетитѣ книги, списания или стари вѣстници за четение въ библиотека, повръщатъ се на библиотекаря при вапуцанието на библиотека отъ посѣтителитѣ, които сж се ползували съ тѣхъ.

Чл. 26. Оплаквания противъ служащитѣ въ библиотеката се отправятъ до библиотекаря, а ако оплакванията сж посочени противъ послѣдния, тѣ се отправятъ до библиотечния комитетъ.

Г Л А В А І V.

Заеманне книги за четение възгъ отъ библиотеката.

Чл. 27. Даватъ се за четение възгъ отъ библиотеката всички книги и списания, съ исклучение на слѣдующитѣ: много скъпи и розкошно подвързани съчинения, стари книги и ръкописи, рѣчници и инциклопедии, изображения, планове, карти, политически вѣстници отъ текущата година и послѣднитѣ два броя отъ периодическитѣ списания.

Чл. 28. Всѣки който иска да вземе за четение книги възгъ отъ библиотеката, длъженъ е да заяви писмено на библиотекаря, като при заявлението внесе и залогъ отъ 10 лева за една книга, а за повече отъ 15.

Забължка. Освобождаватъ се отъ залогъ държавнитѣ и общински учреждения.

Чл. 29. Позволителното за заеманне книги и списания се подписва отъ библиотекаря и носи името, презимето и жилището на заемателя. То има сила до 31-й Декемврий на годината въ която е издадено. Въ него се опредѣлятъ и членовете на книгитѣ, които заемача може да вземе на единъ пѣтъ.

Чл. 30. Никой не може да вземе за четение у дома почече отъ три книги на единъ пѣтъ.

Чл. 31. Лицето, което заема книга, при получаването ѝ, се подписва въ особенъ за това регистръ.

Чл. 32. Заетитѣ за четение книги възгъ трѣбва да се повръщатъ неповрѣдени, за всѣка поврѣда заемателя е длъженъ да заплати или стойността на книгата или глоба по усмотрението на библиотекаря. Глобата не може да надминава въ никой случай стойността на книгата.

Чл. 33. Всѣка дадена книга за четение възгъ се записва въ два регистра, нарѣдени по азбученъ рѣдъ — единий за имената на авторитѣ и заглавието на книгитѣ, а другий — за имената на лицата, които заематъ книгитѣ.

Чл. 34. Никой не може да вземе други книги ако не е повърналъ взетитѣ по напредъ.

Чл. 35. Книги за прочитъ се взематъ най много за 30 дни. Тоя срокъ по заявление на заемача, единъ день преди истичанието му, може да се продължи, ако другъ нѣкой не е искалъ книгата.

Чл. 26. Ако при истичанието на срока, заемача не повърне книгитѣ, той не глобява за първитѣ 10 дни по 20 стотинки, а за слѣдующитѣ по 40 ст. на день, и слѣдъ което книгата се взема по начинъ, който управлението на библиотеката намѣри за добръ, а заемача губи правото да взема за напредъ книги;

Чл. 37. При годишната провѣрка, всичкитѣ книги се взематъ обратно преди срока.

Чл. 38. Нарушителитѣ на чл. чл. 15, 16 и 17 отъ правилника се приканватъ най много два пѣти нарѣдъ отъ библиотекаря да се съобразяватъ съ правилника. Акъ слѣдъ това не се поправятъ, по рѣшението на библиотечния комитетъ, губятъ правото да посѣщаватъ библиотеката.

Г Л А В А V.

Каталози и инвентари.

Чл. 39. Въ градската библиотека се държатъ слѣдующитѣ каталози: а) основенъ каталогъ или карточенъ, подвиженъ каталогъ; б) Инвентаренъ каталогъ

Ако къмъ горнитѣ два противоположни извода прибавимъ и този фактъ, че човѣкъ не ѣде сурови растителни вещества, и че месната храна, като се еготви, става егодна за човѣческитѣ зѣби, ний трѣбва да заключимъ, че човѣкъ трѣбва да се храни съ мекка или полумекка храна, била тя отъ растително или животно произхождение и при това повече съ еготвена храна, отъ колкото съ сурова.

Историята на човѣчеството показва, че човѣкъ още въ най старо време се е хранилъ съ месна храна. Отъ начало човѣкъ се е занимавалъ съ ловджийство, сетнѣ съ скотовѣдство и само слѣдъ това е настѣпалъ периода на земледѣлнето. Че дѣйствително човѣкъ може да се храни исклучително съ животна храна, това най-добръ ни показватъ ескимситѣ, които не знаятъ друга храна, освѣнъ риба, месо отъ елени и разна дивечъ и киргизитѣ, които се хранятъ само съ овчо и конско месо.

Статистиката обаче показва, че е невъзможно да се храни човѣкъ само съ месна храна: ако въ цѣла Европа се заколятъ всичкитѣ волове, крави, овце и свини и ако месото имъ се раздѣли по равно между 280.000.000 жители на Европа, то всѣкому би се паднало годишно 126 килогр. т. е. около 345 грамма на день.

Растителната храна, като състояща главно отъ въглехидрати и въглероди, служи главно за поддържанне на животната топлина; нѣ не трѣбва да се забравя, че тя съдържа тѣй сжщо достатъчно количество и азотисти вещества.

Превърженцитѣ на месната храна обикновенно не обръщатъ внимание на това, че тъканитѣ на нашия организмъ не състоятъ само отъ едни азотисти вещества. Така напр въ съставнитѣ части на нѣкой органи, като напр. мускулитѣ, мозъка,

влиза една частъ захаръ; тлъстинитѣ сжщо ги има много: по голѣмата частъ отъ коститѣ съдържатъ въ себе си голѣмо количество тлъстина; подъ кожата тлъстината се отдѣля въ тлъкова голѣмо количество, щото отъ нея зависи външния видъ на човѣка. Въ това отношение растителната храна дава много по богатъ материалъ, отъ колкото животната.

Ако обърнемъ внимание върху състава на яйцето, отъ което израства младото животно, или върху състава на млѣкото, което служи като единствена храна на дѣтето, ний ще намѣримъ голѣмо количество захаръ и тлъстина. Намѣтинца, че освѣнъ захаръ и тлъстина ний намираме винаги и нѣкой бѣлтѣчни вещества, нѣ отъ това не трѣбва още да се заключава че само единитѣ азотисти вещества сж съществената храна, а всичкото останало служи само за поддържанне топлината въ организма. Послѣднитѣ изслѣдвания показватъ, че и азотиститѣ вещества, както и другитѣ, служатъ не само за образование на тъканитѣ, нѣ сжщо както въглехидратитѣ и тлъстинитѣ, и за поддържанне на животната топлина.

Съ една дума, отъ която страна и да поглѣднемъ на въпроса, ний ще видимъ, фактове, които говорятъ въ полза на месното хранение, и на факти, които говорятъ въ полза на растителната храна. Ето защо ний трѣбва да додемъ до това заключение, че човѣкъ е приспособенъ да се храни съ смѣсна животно-растителна храна.

